

Zondag 20 juli 2008

Het Koninkrijk van God breekt door in Jezus – dominee Erjan van der Linde

Schriftlezing: Marcus 1:14-22, 32-39 en 2: 1-12 (NBV).

We denken samen na over het Koninkrijk van God.

Vorige week zagen we hoe het Koninkrijk van God doorbrak op bepaalde momenten in het O.T.; bij de uittocht van Israël uit Egypte; bij de intocht in Kanaän; in het koningschap van David en vooral koning Salomo, de vredevorst.

Van harte jubelden de Israëlieten die dit zagen en meebeleefden het uit: De HEER is Koning!

Laten we juichen en jubelen voor deze God.

Maar er waren ook tijden waarin dit niet beleefd werd, en die tijden duurden lang. Profeten stonden op en zij voorzagen een nieuwe tijd, een grote, machtige doorbraak van Gods rijk.

En ze bemoedigden het volk: Houdt moed! De HEER zal koning worden!

De doorbraak van Gods rijk in de toekomst zal veel groter zijn dan de eerdere doorbraken!

De laatste profeet is Maleachi, 5^e eeuw voor Christus. Hij voorziet de grote dag van de HEER met de profeet Elia, het beeld van Johannes de Doper, die hieraan vooraf zou gaan.

En dan is het ruim 400 jaar stil. Ja, er gebeurt genoeg.

Alledaagse dingen: eten, drinken, werken, slapen, trouwen en begraven.

Ingrijpende dingen:

Alexander de Grote loopt alle rijken van het Midden-Oosten onder de voet, 4^e eeuw voor Christus. De Judeeërs strijden heftig tegen de Syrische koning Antiochus Epifanes, die de tempel in Jeruzalem ontwijdde, 2^e eeuw voor Christus. In die tijd was Judas de Makkabeeër de grote leider.

Dan komen de Romeinen in Israël, 1^e eeuw voor Christus. Roerige tijden !

Maar dat er iemand opstond in de geest van Elia en opriep de enige en ware God te dienen en de goden en geest van de tijd af te zweren....

Dat God met tekenen en wonderen het optreden van godsmannen bevestigde, zoals bij Mozes, Elia en Jesaja....

Dat het hart van de mensen in vuur en vlam gezet werd vanwege de woorden van God, dat zonden vergeven werden en mensen de handen ineen sloegen tot geloofsgemeenschappen om het goede werk te doen....

Ja, er was op godsdienstig gebied genoeg te beleven.

Farizeeërs poetsten de wet op en trachten het volk die bij te brengen.

De priesters zetten de eredienst in de tempel voort en verhieven haar status én die van zichzelf.

Essenen trokken zich terug in de woestijn van Juda om zich helemaal te concentreren op de grote dag en totaal onbesmet te kunnen leven in een soort klooster....

Maar er gebeurde niet echt iets. Het bleef stil rond het Koninkrijk van God en velen vroegen zich af: Is God er nog wel? En bemoeit Hij zich nog met deze wereld? En hoe zit het met al die schitterende en hemelse beloften?

Dan staat er een profeet op in de woestijn van Juda, en voor de eerste keer in honderden jaren hoorden de mensen weer iemand die met gezag sprak. Deze man had werkelijk een boodschap van God! Johannes de Doper heette hij. Zijn woorden van oordeel en belofte herinnerden aan de woorden van de profeten in het O.T. De mensen moesten berouw tonen. De tijd was kort. Het Koninkrijk van God was nabij. Johannes sprak over het einde, de dag van de HEER! De bijl lag aan de wortel van de boom. Gods toorn was in ontwikkeling. De slechte vrucht komt terecht in het vuur, het goede wordt bijeen verzameld.

En dan is Hij daar onder Johannes' prediking, Jezus. En hij roept het uit: Dat is em !! Het lam van God, dat de zonden van de wereld wegdraagt. Over Hem had ik het steeds.

En onmiddellijk verschuift de aandacht van Johannes naar Jezus. Want onmiddellijk vindt er een heftige confrontatie plaats. We lazen daarover in Marcus 1: *12 Meteen daarna dreef de Geest hem de woestijn in. 13 Veertig dagen bleef hij in de woestijn, waar hij door Satan op de proef werd gesteld. Hij leefde er te midden van de wilde dieren, en engelen zorgden voor hem.*

Het was geen menselijke vijand, maar de ultieme vijand van Gods volk, de duivel zelf.

De Geest dreef Jezus de woestijn in, de arena der wereld, voor deze eerste test.

En dat gedurende 40 dagen, als de tijd voor een mega-verandering.

Mozes brengt 40 dagen op de berg Sinaï door en dat bracht Israël Gods wetgeving.

De stad Ninevé veranderde totaal door de 40 dagen durende prediking van Jona.

Hier vindt de eerste schermutseling plaats tussen de duivel, de bezetter van deze planeet aarde, die bezig was hier een bolwerk, een bunker, tegen de hemel te maken. En nu kwam iemand hem onveilig maken en viel hem op zijn eigen terrein aan

Ik denk daarbij aan het verhaal Prins Caspian in de Narnia boeken. Als de vier kinderen, Lucy, Edmund, Peter en Susan terugkomen in Narnia ontdekken ze dat de slechte Telmarijnen er de baas spelen. In hun strijd tegen de Telmarijnen wachten ze de aanval niet af, maar gaan ertoe over om de burcht van de Telmarijnen aan te vallen. Dat is een complete verrassing en toont hun moed en kracht.

Zo komt Jezus Christus, Gods Zoon, deze wereld voor de duivel onveilig maken en keerde zegevierend, gesterkt door de Geest, zegt Lukas, terug naar Galilea. Hij verkondigt dezelfde boodschap als Johannes.

De tijd van wachten is voorbij. Het goede nieuws wordt verkondigd. Mensen, heb berouw, bekeer je, want het Koninkrijk van God is nabij. De doorbraak is gekomen.

Vooraf bij de evangelist Marcus vinden we het besef van een snelle, spectaculaire vervulling van de beloften van het O.T. Het verhaal leest als een opwindend

ooggetuigenverslag. Woorden als 'terstond' – onmiddellijk en 'gezag' typeren het karakter van het rijk.

Daarbij tekent Marcus heel duidelijk de ontmaskering van de duivel. Een basistactiek van de duivel, ook in onze tijd, is zich camoufleren in verleidingen, hoogmoed en eerzucht.

En dat meestal in de geconcentreerde vormen van seks zonder trouw, macht die dwingt, kennis die verwaand maakt.

In het O.T. kreeg dat vorm in afgodsbeelden; in onze tijd in denkbeelden. En wat zijn er naamloos veel slachtoffers van allerlei regiems. Wat is bederf van het mooiste het slechtste!

De Heer Jezus rukt de duivel het masker af. De laatste kosmische strijd is begonnen. De sterke man komt zelf in beeld. Zijn vesting of hoofdkwartier wordt aangevallen, zegt Marcus 3: 26 door Gods Zoon.

En eenvoudig door zijn aanwezigheid gaat Jezus in elk opzicht de confrontatie met hem aan. De demonen, de helpers van de duivel, onderkennen veel beter dan de mensen wat er gaande is, ze zijn overrompeld....

En Jezus traint een leger. Hij roept mensen Hem te volgen. Met gezag zegt Hij tegen Simon en Andreas: Kom, volg mij ! En ze volgen.

Hij roept twaalf mensen: Kom, volg mij! En ze volgen.

Jezus roept nog: u, jou en mij. Hij zegt: Kom, volg mij! En wat zeg ik?

Nee, dat is niet het essentiële. Wat doe ik ? Volg IK Jezus ?

Zie, lieve mensen, het Koninkrijk van God breekt door in Jezus.

Als we naar Jezus kijken, zien we:

- * dat in Hem de beloften van God in het O.T. tot vervulling komen.
- * dat in Hem de bedoeling van God met mijn leven tot zijn heerlijk recht komt.
- * dat Hij ons bevrijdt van verkeerde bindingen, verslavingen; dat Hij ons de lieve vreugde teruggeeft, de jubelende vrede.
- * dat Hij ons gaven tot ontwikkeling brengt om te worden wie ik altijd al had willen zijn, tot eer van God.
- * dat we als gemeenschap bij elkaar gebracht worden om lichaam van Christus te zijn, zijn handen, voeten, schouder en rug, tot steun voor anderen.

En dat met tekenen en wonderen. We lezen daarover in Marcus 1: 32-39. We vinden dit soort stukken moeilijk, omdat de praktijk onder ons zo anders is. Omdat we geen verkeerde hoop willen wekken of pijnlijke gesprekken willen voeren.

Toch is het duidelijk wat Jezus zegt: Jullie zullen dit ook doen en grotere nog, want Ik ga naar de Vader, jullie blijven op aarde achter en zullen de strijd verder voeren tegen die machten van verleiding, destructie, verslaving, verwaandheid en eerzucht, egoïsme en vuilheid.

Daar heb je mijn Geest bij nodig, zegt Jezus en die beloof Ik je!

Ik wil dit één op één koppelen aan wat we lezen in vs. 35.

Jezus bad: om zich helemaal aan God te wijden, om de goede focus te krijgen, om de power te ontvangen.

En wij? Hoeveel bidden we ? Onze kracht hangt beslist samen met de mate waarin we bidden tot God. Ik kom maar weinig christenen tegen die tevreden zijn over hun gebedsleven.

We weten dat als wij meer bidden, God meer werkt. We weten, dat als we willen, dat we als gemeente meer door God gebruikt zullen worden als we bidden. We weten, dat we nergens meer met elkaar verbonden zijn, dan wanneer we bidden. We weten, dat we nooit geestelijk krachtiger zijn en de verleidingen, hoogmoed en eerzucht beter kunnen weerstaan dan wanneer we bidden.

Soms denk ik: wie zet nu de knop in de gemeente om dat we gaan bidden?

Minder doen – we doen echt veel – en meer bidden?

Wat is ons aandeel in de voortgang van het Koninkrijk? De Heer Jezus zegt duidelijk dat niemand, behalve de Vader, de precieze tijd van de komst van het Koninkrijk kent, zelfs Hijzelf niet. De tijd of de voortgang bepalen is niet het belangrijkste. We hoeven niet op de stoel van God te gaan zitten.

Maar wat gebeurde in Jezus Christus ging de menselijke verwachting te boven.

Geen profeet uit het O.T. kon zoiets hebben bedacht. Zó werkt God.

In Jezus Christus is er een geweldige kracht beschikbaar, die kracht is in ons midden.

Kerk onder hoogspanning. We gaan van vervulling naar vervulling.

De volle openbaring van het Koninkrijk vindt in de toekomst plaats, we lazen daarover vorige week in Jesaja. Maar in de tussentijd gebeurt er veel, ook onder ons.

We mogen strijdvaardig ons aanbieden aan de Koning der Kerk, Jezus Christus, en ons tegelijkertijd zwak voelen. We mogen het besef hebben: de krachten van de toekomstige eeuw zijn nu al onder ons werkzaam, de kracht om zonden te vergeven, zoals we lazen in Marcus 2 en de kracht om eeuwig te leven.

Laten we bidden met veel verwachting.

Laat uw Koninkrijk komen, Heer Jezus, zoals in de hemel, zo op de aarde.

Laat uw wil worden gedaan. In ons leven, in mijn leven.

Amen.